

POSTANOWIENIE

6 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 6 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. J.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 3 sierpnia 2023 r., V ACa 633/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego 2700,00 (dwa tysiące siedemset) zł
z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie
w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia pozwanej odpisu postanowienia do
dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Według skarżącej, Sąd Apelacyjny w sposób oczywiście bezzasadny uwzględnił roszczenie odsetkowe powoda od zasądzonej kwoty z tytułu zwrotu świadczenia spełnionego w wykonaniu nieważnej umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej, w sytuacji w której zobowiązanie zwrotu świadczeń obu stron powstało i stało się wymagalne dopiero z momentem wydania prawomocnego wyroku stwierdzającego nieważność umowy, względnie podjęcia przez kredytobiorcę wiążącej decyzji w przedmiocie ewentualnego sanowania niedozwolonych klauzul umownych, bądź zaakceptowania konsekwencji całkowitej nieważności umowy kredytu.

Przytoczone zapatrywanie skarżącej nie stanowi dostatecznej podstawy do, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej została wykazana.

W świetle aktualnego orzecznictwa (zob. m.in. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 15 czerwca 2023 r., C-520/21 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 29 września 2023 r., I CSK 6772/22, nie budzi wątpliwości, że naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w zwrocie świadczenia nienależnego dokonuje się zgodnie z regułą określoną w art. 455 k.c., tj. od chwili wezwania do spełnienia świadczenia lub od doręczenia pozwu. Zgoda

konsumenta na nieważność umowy kredytowej oraz pouczenie o skutkach tej nieważności mogą mieć znaczenie jedynie w sytuacji, w której nieważność umowy rodzi negatywne skutki dla konsumenta, co w sprawie niniejszej nie miało miejsca.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(A.T.)

[r.g.]